

pathoz többszörös hévvel próbálta behozni. Túlzott lendülete sokszor meghempergette a ragadós, puha fehérségben. Minden esés új réteggel bélelte öltözékét, mely egyre vastagabb, merevebb lett. Súlyos páncéljában lelassultak a mozdulatai, energiái fogytán lucskossá ázott vékony vászoncipői legyökereztek. Már nem érezte a hideget. Csak állt a hóesésben. Nyomta, szorította fehér bőrtöne, gátolt mindenféle mozdulatot. Innen csak befelé nyílt út, hát elindult. A kinti világ, a domboldal, a gyerekhad eltűnt, elolvadt valami szürkességben. Már nem látta, hallotta őket. Az emléke is eltűnt. Egyszerűen nem volt. Nem volt semmi. Nehéz bilincse is észrevétlenül lehullt. Szabad volt. Könnyű. Testtelen.

Társai nem észlelték szabadulását az anyag fogságából. Nem sejtették, miféle belső tájakon kószál. Őket a fehérbe fagyott, mozdulatlan alak ihlette meg. Mikor a lyukas fazekat a fejébe kanyarították, nem is csodálkoztak, hogy ő, mint Kőműves Kelemenné a falban, a beteljesülés nyugalmával állt tovább.

Anyja csak késve fedezte fel eltűnését. Egy darabig bizakodva várt, majd csak előkerül hamarosan, hisz lenge öltözetében messzire nem mehetett. S mire a gyanú felmerült benne, már hiába kémlelt a kerítésen át a szürkületben, apró csemetéjét nem találta a hóember körül nyüzsgő bolyban.

G. Szabó Ferenc

Álmodók

Ringat e karácsonymosolyú föld,
hogy elfelejtsd lyukas fogasodat,
talán a zavaros víz volt a bűnös-éhen maradtál,
az álmok álmatlanságában fagysz,
kín és csóknyelvek szürcsölik otthonod vérét,
kiszáradt torkod fölsebzí e léthorgony,
de füttyülsz a kalitkarácsok mögött,
az ajtók majdani kinyílásával doppingolod magad,
és veled van mindig az a meztelen gyerek
aki álmaival rég bemázolta a szigonyvégeket.
